

fang, saa dog lignende Besvigelser og Misligheder Sted som de, der her er Tale om ved Horsens Tugthus. Alt dette, siger jeg, fortjener ganske vist at underkastes en nøie, grundig Drøftelse, og, hvis man i det Hele taget her var oplagt til saadanne alvorlige Sager, saa vilde det maaske ogsaa blive det; men dette er der ikke mindste Spor af i den ærede Ordførers Foredrag, det Foredrag, den ærede Ordfører holdt, jeg vil ikke antage, det var paa Udvalgets Begne, men i alt Fald paa egne Begne (Holstein: Det var paa Udvalgets Begne). Jeg kan ikke antage, at den ærede Ordfører gennem sine Udtalelser har udtrykt hele Udvalgets Tanke, eller at enten hans Referat eller de Slutninger, han uddrog deraf, ere Udtryk for Udvalgets Ansuelser. Men i alt Fald paa egne Begne fremsatte han disse Betragtninger, men naturligvis, fra den ærede Ordførers Side var det ikke om at gjøre at undersøge de Forhold, som jeg paapegede: hvori Grundene egentlig laa, og hvad der var at gjøre for at hindre dette for Fremtiden; men denne Sag blev af den ærede Ordfører, saaledes som det er Tilfældet med enhver anden, kun benyttet, forsaavidt man vilde prøve, om man deraf kunde fuge nogen Gist mod det nuværende Ministerium. Kun fra dette Synspunkt behandlede den ærede Ordfører Sagen, og han kom nu til det Resultat — selvfølgelig kan jeg sige, — at naturligvis var det Ministeriet, som bærer Skylden for disse forskjellige Bedragerier og Tyverier, der ere begaaede i Horsens Tugthus. Smidlertid havde det jo for den ærede Ordfører nogen Vanskelighed, idet hans Paa-stand var, at de begyndte, lige da Ministeriet tiltraadte; det var selv for ham maaske dog noget vanskeligt at faae den Opfattelse til at vinde Indgang, at disse forskjellige Tyre derovre, Fanger og hvem det nu var, Bogtere og Fabrikmestre i Horsens Tugthus, blot havde luret paa det Dieblis, da det nuværende Ministerium kom til Roret, og da de saa faae Estrup og Nellesmann, saa sagde de: „Ha, ha, der er vore Folk, nu kan Arbeidet begynde“. Det forekom dog selv den ærede Ordfører lidt vanskeligt, og han gik derfor længere tilbage. Han siger: Nei, dette er Følgen af hele den Aand, der har gjort sig gjældende siden 1870. Det var ret interessant at høre dette. Jeg veed egentlig ikke, hvad der skete i 1870. Ja, der skete to Ting: den ene var, at Ministeriet Holstein afløste Ministeriet Frijs, og den anden var, at det forenede Venstre blev dannet. Det er ganske vist, at det er den sidste Omstændighed, der har bevirket, at der kom al den Splid og Ufred ind i Landet, som siden har her-

sket. Derfra skriver den sig. Men iøvrigt var det ikke det, den ærede Ordfører tilfrem Bedragerierne i Horsens Tugthus, men det var den Aand, som havde gjort sig gjældende siden 1870, og som baade Regjeringerne og — siger han — de, som havde sluttet sig til Regjeringerne, Allesammen vare Skyld i, og som skulde staa i den mest paa-faldende Modsetning til Alt, hvad man fra 1848 til 1870 havde været enig om. Jeg maa nu dertil bemærke, at det turde være en fuldstændig Uvandskab, at den Opræden, som har været viist af de forskjellige vælgende Regjeringer og dem, der have støttet dem siden 1870, skulde staa i bestemt Modstrid med Alt, hvad Alle have været enige om fra 1848 til 1870. Nei, jeg tror tværtimod, at det, som har været Virksomheden baade hos Ministerierne og hos dem, der sluttede sig til dem siden 1870, har været det at bekæmpe Doktrinen om Folkethingsparlamentarismen; eller rettere sagt bekæmpe det at ville virke for Folkethingsparlamentarismen ved alle mulige, Sagerne i og for sig uvedkommende Midler. Jeg siger, at dette paa ingen Maade staaer i nogen Modstrid med, hvad der var Meningen fra 1848 til 1870. Jeg paastaar tværtimod, at, om end ganske vist Udforskning have haft Tanker om Parlamentarisme og Tendenser derhenimod og i denne vor politiske Barndomsstilstand have været ledede af uklare Indtryk fra det Land, som de betragtede som det politiske Mønsterland, nemlig England, og hvorfra de havde deres Ideer, og tillige havde den Tanke, at man kunde overføre de engelske Institutioner hertil uden at overføre de engelske Livsforhold — jeg siger, om end Mange virkelig have haft saadanne Folkethingsparlamentarismetanker, saa er det jo en Kjendsgjerning, at Parlamentarismen aldrig praktisk har gjort sig gjældende her i Landet fra 1848—70 (Monrad: Landstingsparlamentarismen). Jeg veed ikke, hvorhen det ærede Medlem fra Middelfart sigter med, at Landstingsparlamentarismen skulde have gjort sig gjældende fra 1848—70; jeg veed ikke, hvad han dermed mener, men jeg skal ikke forfølge denne Tanke i dette Dieblis. Jeg siger, at Parlamentarismen ikke praktisk har gjort sig gjældende, og de Mænd, der den Gang vare blandt de Levende i Oppositionen og særlig saadanne Mænd som Tscherning kæmpede ikke derfor, og de misbilligede i højeste Grad, naar som helst Velighed gaves dertil, at man misbrugte de Midler, som Forsfatningen gav, til Fremme af uvedkommende Formaal, af saadanne Doktriner som Folkethingsparlamentarismen. Dette tør jeg altsaa paastaa. Men om nu saa var, hvad er det dog for en fantastisk Fremstilling,